

» Весела / Фламбурари «

че ще стана детска писателка... Но нещо малко смешно, малко любовно и малко страшничко в мен се е готвело точно за тази съдба. Затова винаги съм обичала смешно-любовно-страшничките истории. Да ги чета и да ги разказвам... Писането идва с четенето. И Музите трябва да се хранят с нещо, нали?

Пиша и защото моят съпруг, Василис Фламбурарис, много обича да чете моите истории и с голямата си обич към моите книги много, много ми помага. Васили е най-миличкия на света доктор-анестезиолог.

Работя, като...

Хубав въпрос, но аз вече пиша книги и нищо друго, което бих могла да работя, не ми идва наум...

За последно плаках, защото...

Защото съм си една голяма ревла... Обичам да плача! Плакането е като душичката ти да взема душ и да се измива от мръсотииите. Плача от мъка и от радост.

Нека да започнем с най-тривиалния, но въпреки това пиперлив въпрос, който се задава на всеки автор: Защо пишете? Какво е за вас литературата: призвание, работа, хоби ..?

Пиша защото ме вдъхновява самото писане. Всичко, което напиша излиза винаги и само детско. Това е някаква мистерия... Не вярвам, че съм си го решила аз. По-скоро, по своите тайни пътища, писането за деца ме е избрало. Затова съм убедена, че детските писатели се раждат „детски писатели“ и че писането за деца е наистина призвание. Не че съм си знаела от бебе,

Ще променя мналото си, защото...

Не, не бих променила нищо от мналото си. Всичко, което вече се е случило е важно за формирането на дадения човек. Например, наследството на родителите забърква огромна част от нашият живот. Без това, което са нашите родители, никога нямаше да бъдем и ние това, което сме.

Ако имах двойник...

Няма „ако“... аз си имам „двойник“ и това е моето тотемно животно. Тотемното животно е приказен и митичен герой, защото хората го натоварват със смисли, които са важни за човечеството. Та, моето тотемно животно е костенурката... Тя живее дълго (нещо, което ми се иска и на мен!) и е най-мъдрото животно в приказките. Освен това, животното свързано с древно-българските ни традиции е предимно костенурката. Тя е изписана като Българската космическа костенурка на Древно-българският космически календар, който е признат от ЮНЕСКО. Нашата българска, древна костенурка има много специфични очертания. А аз пък си имам дори приказка за моето тотемно животно (тоест за моето алтер-его или за моя „двойник“):

КОСТЕНУРЧИЦАТА

Имаше една костенурчица, която търсеше правия път. Погледна напред, обърна се назад, тръгна на ляво, свърна надясно. Накрая се замисли дълбоко... Изминаха сто години, Костенурчицата извади глава от корубата и ахна: Правите пътища бяха пред нея, как не ги беше забелязала досега?

Не ми стига смелост за...

Всъщност, ако нещо ми липсва от моето детство, то е липсата на чувство за страх... сега съм едновременно много страхлива и много смела, а това обърква понякога.

Никога няма да опитам...

Да не вярвам в човеците.

Моята рецепта за успех е...

Мечта, която е вдъхновена от книга се превръща в идеи. А само идеите движат реално света!

Критиката по мой адрес я...

Много добре, стига да я има... Жизнената и способна литературна критика в България е толкова рядко срещано нещо, че спокойно можем да го обявим за изчезващ вид... А децата трябва да се възпитават да се интересуват от критика, а и

самите деца да я пишат. *Трябва да се пишат не само рекламни и представящи текстове, а и професионални студии.* И критиката на детската литература да не отстъпва с нищо от критиката на литературата за възрастни. За съжаление в обзорните статии на научни работници и критици много рядко влизат книги за деца. Обикновено няма нито една детска книга. Нито една! И разбира се, нито един детски автор. Почти пълното мълчание наложено върху новата българска детска литература изглежда някак удобно. Къде са критиците на детска литература? Тези, които могат да бъдат канени в телевизионни предавания и радиопредавания, в специални форуми за детска литература? Не трябва ли те да имат цели колонки във вестници и списания, в хартиен и електронен вариант? Трябва! Трябва и много да се наблегне и на литературните блогове. Блогери с литературни блогове (те по своята същност се изграждат като критици) трябва да стават съветници на издателствата и

водят предавания за детска (и не само) литература в медиите.

Най-добрият и ценен съвет е...

Да се четат много книги за деца! Детската книга е храна за интелигентността, тъй като въображението и творческата фантазия (според Хегел) са дефиниция за интелигентност.

Звездната болест заразна ли е?

Да!

Кои са Вашите критерии за добра литература? Какви характеристики трябва да притежава един литературен текст, за да го определите като такъв?

Отговорът се крие в думичките от въпроса – „литература“, „литературен“. За да е добър един текст, той трябва да е литературен. Литературността е талант, но и занаят. И както всеки занаят, тя си има своите „оръдия на труда“. Без талант няма смисъл да се започва дори... просто няма над какво да се гради,

ако липсват основи. Но без труд не може да се построи нищо. И тук ще цитирам моята учителка от НАТФИЗ – професор Николина Георгиева. Тя казва така: „Изкуството иска дарба и работа. Ако работата спре дори за миг, дарбата се изражда в безсмислена и смешна мания за величие!“

Съвременник или класик...

Това няма никакво значение. Важното е да е добър в занаята.

Сега или утре...Бързо или утвърдително...

Нали съм си една костенурчица, ставам все по-мъдра. Харесва ми и „сега“, и „утре“, и „утвърдително“. А бързината е само отсъствие на пречки... така че и тя ми харесва, нищо че съм все по-бавна наглед.

Какво е България?

Обичам да си идвам в България. И много често си идвам! Обичам зеленчкото на планините и морето, дето все е разбунено. Обичам родният си град – Добрич. Много обичам и София. Обикалям насам-натам и се радвам... Защото носталгията си е „таралеж в гащите“. Само, който не се е убол на

нея не я знае. Но носталгията ми показва България, такава, каквато е наистина – прекрасна. България е прекрасна, прекрасна, прекрасна. И никакви мърморковци не могат да ме убедят, че не е такава. Носталгията е само част от копнежа, който ни кара да бъдем креативни, истински, и влюбени в изкуството да живеем.

Хартиена или е-книга?

Чрез двата подхода – от една страна – традиционната книга и от друга – електронната книга-игра, днес сякаш се фиксират и противопоставят две крайности. А не би трябвало! Според мен няма значение какъв е носителят на текста. Всеки вариант е нужен. Хартиената книга е важна с това, че омайва с красотата на словото. Която провокира към чисто и само собствено тълкуване на образите. Която развива въображението и фантазията само с писания текст. А е-книгата е също толкова необходима като интерактивна книга. При която има постоянно желание за проверка, преосмисляне и преоткриване на текста чрез играта. За мен и двете са еднакво нужни за децата.

Продължете изречението Е-същност е... Същност! Стига наистина да има същност, няма значение какъв е носителят...